

въ дома си голѣмъ обѣдъ. Като видѣлъ, че има много ястие, Товитъ казалъ на сына си: „иди, повыкай когото намѣриши бѣденъ отъ мои-тъ братія, които помнятъ закона Божій и празнуватъ тоя великъ день; азъ щѣ ти чакамъ на обѣдъ.“ Сынъ му Товія, като се върнѣлъ, разказвалъ, че видѣлъ на улицѣ-тъ трупъ отъ единъ задушенъ Израилтянинъ. Товитъ встанѣлъ отъ трапезѣ-тъ и тайно внесѣлъ убиты въ единъ домъ, за да го погребе подиръ захожденіе-то слънечо. Сосѣды-тъ го укорявали, говорящи; „отдавна ли искаше да ти убіе царя-тъ за то, че погребавахъ мъртвы-тъ? Едва можѣ да се избавишь отъ смъртно-то отсѣждене, и пакъ ся взимашъ за сѣщѣ-тъ работѣ.“ Но Товитъ погребѣлъ тѣло-то на умъртвенныя.

Прѣзъ нощъ-тъ, като се върнѣлъ подиръ погребеніе-то, той не си влѣзѣлъ въ къщи, но легнѣлъ до стѣнѣ-тъ на дома си и не съгледалъ, че право надъ главѣ-тъ му имало врабчево гнѣздо. Изъ това гнѣздо му паднѣла курешка въ очи-тъ, отъ което му станѣли бѣлма на гледачи-тъ. Товитъ ся совѣтовалъ съ лѣкари-тъ, но тѣ не му направили никаквѣ ползѣ, и той совершенно ослѣпѣлъ. Но и това несчастіе прѣносилъ той съ търпѣніе и покорность.

Анна, жена-та Товитова, неуморно работила, за да сдобыва съ хранѣ домочадіе-то си; тя прела вълнѣ. Веднажъ като отнесла на домакыни-тъ даденѣ-тъ ѣ работѣ, тя пріела, возѣ платѣ-тъ за труда ѣ, още и едно козле въ дарѣ. Кога чулъ бляеніе-то му, Товитъ ся зачудилъ, откъдѣ ся е взело козле-то. „Вижь“, казалъ той на женѣ си, „да не бѣде крадено това козле? Отдай го назадъ на домакына му: грѣшно е да ѣде челоувѣкъ крадено. Жена му ся твърдѣ много разсърдила за едно таково подозрѣніе. Тя му наговорила много непріятности. Товитъ съ мълчаніе търпѣлъ нейно-то надумване и укору; той въздышалъ и въ сърдце-то си молилъ Бога или да му облегчи судбѣ-тъ, или да му испрати смърть.